



HUMOR și SATIRĂ



Așa se lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca Calicul se nu'-i vedă umbra!

Ev. Mateiu.



# CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe  $\frac{1}{2}$  an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe  $\frac{1}{2}$  an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

## Citațiuni din autori celebrii.

Cărturar mai al dracului nu se află pe fața pământului decât acela, care predică spênđurarea cărturarilor!

Dr. Moldovan Gergely.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dăți totdeauna aerul lui servus servorum, dacă vrei se pescuești nevăđut în turbure!

Zacharia.

Singur înceluitorul prost se pôte ținea sigur, că pe el nime nu'l pôte încelui!

Bloju.

Advocatul dibaciu se folosește de minciună așa, ca se nu se strice cu dracul!

Dr. Negru.

Mâța se strîmbă atunci mai tare din spate, când e mai aprópe de șórece!

Bobeș.

Mai plăcut e a predica cu burta plină despre ferircirea celor flămânđi!

Protopopul Tordoșan.

Fi milostiv din punga deaprópelui têu!

Petru Brote.

## Din faptele popii Bostan cetire!



Se luăm aminte!

Și într'una din zilele acelea, învețând el p'un țigan se'și țină pupăza, venit'au la el gendarmii cu bătrânii satului, și vorbit'au cătră el dîcînd: Părinte Bostane, spune noue cu ce putere îți faci tu cióreci din postav străin, sau cine este acela, care 'ți-a dat ție această putere?

El respundînd le-a dîs lor: Vă voiu întreba și eu de un cuvînt, și respundeți'mi. Fac numai fi oamenii viguri de postav? Dacă odiniórá a cădút filor lui Israil mană din ceriu, oare nu 'mi-a putut cădea și mie vigul de postav din ceriu în drum?

Atunci unul din bătrânii satului respundînd a dîs lui: Nu! — Nu dîc ție încă odată, pentru-că din turma păsto-

rită de tine nici o oac n'a ajuns cu lână cu tot în ceriu, și de unde se fie luat ceriul lâna, ca se facă vigul de postav, despre care tu ȓici, că 'ȓi-a căđut din ceriu?! — Mai ȓisai tu, că odată 'ȓi-a căđut ȓie un sac cu bucate, și de altădată o obâncă\*) din ceriu în drum, și ai minȓit!

Auđend el tóte este ȓis'a lor: Nu-'i pe lume ȓigan atât de negru, ca se se pótă ascunde de lumina sórelui. Și dacă Iehova așa a voit, iată eu vė dau vóuė vigul de postav, pe care-'l căutaȓi, și care, călătorind eu cătră Sibiu, 'mi-a căđut mie din ceriu în drum. Luaȓi'l cu voi, dar' încă una vė ȓic vóuė: Meritele mele, pentru care port acest brău roșu preste buric, dela mine tot nu le veȓi putea lua!

Așa s'a despărȓit popa Bostan de vigul de postav, pentru ca se se împlinescă scriptura care ȓice: Tótă bună-tatea de sus vine oamenilor, dar' viguri de postav încă nimenui n'au căđut din ceriu în drum!

Ear' dacă în viitor minunea ne mai pomenită s'ar întâmpla, ca din ceriu se plóue viguri de postav pe pământ, atunci dómne dăi, ca se cadă în capul popii Bostan!

Amin amin, slavă ȓie dómne, slavă ȓie!

---

\*) Termin dacic; însemnează „ȓolul de sub șea.”

## Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,  
Dina, dina, da!



Hop Mărcuț în postul mare  
Se nu te'ncing pe spinare,  
Hop și jăcă la Abrud  
Unde'i Iancul cel avut.

Pe Iancul mi'l poți cunoște  
Că cu ochii'i ca la brăște,  
Cu pěr lung și'nvălmăcit  
Că e popă neunit.

El popește'n Buciumani  
Unde'i popă și crășmar,  
Și'mparte moralitatea  
Ca cu butea și cu litra.

Nici nu'i Iancu om gingaș  
El se duce la oraș  
Ținându-se tot de mână  
Cu drăcesca'i concubină.

Și cu ei alătura  
Merg bitangii cu dróia,  
Că Iancul cu concubina  
Înmulțesc bine nația.

De afli pe popa Ianc  
Ia'l Mărcuțule de cap,  
Smulge'i ortodocsul pěr  
Și'i curăți barba de flóce!

Hop! și Marcule'l întrébă  
Ești tu Ianc popă de trébă,  
Când vinđi spir și faci bitangi  
Și ți'i concubine dragi?

Așa pilde dai tu popă  
Norodului ce te ndópă?  
Lasă rogu-te popia  
Mai bine strigă tot i-a!

Apoi Marcule buzat  
Du-mi-te la Seligstat  
Unde'i afla un popă beat  
Dar' beat colea ca turbat.

El e Ioan Filipescu  
Care, dacă nu greșesc,  
E mitutel de stătură  
Da'i făcut pe beutură.

El când bea — bea boerește  
Păn' pe jos se tăvălește,  
Și fiind că'i ortodocs  
Ia patrafirul pe dos.

Ear' când umblă cu Iordanul  
Atâta'și umple bostanul  
Păn' umblă din gard în gard,  
Și are gust de pupat.

Dar' și are ce pupa,  
Că cinci-șese vei afla  
De cele ce'i țin calea  
În tótă bună vremea.

P'acesta, Mărcuțule,  
Învêrtește'l puiule,  
Păn' va lăsa beutura  
Ori că i s'a strîmba gura  
Se nu mai ródă prescura.

Că gura lui cea beție  
Deprinsă n balăcările  
Nu'i vrednică de prescuri,  
Bată'l sfințele miercuri.

Ear' pilda ce o dă el  
O póte da și un purcel,  
Că mai híd, mai nespălat  
Nici la dracu n'am aflat.

Adecă vorbind ce'i drept  
Și cu mânil pe pept,  
La Sân-Georgiu mai c'am afla  
Un om de pănura sa.

El e numit popa spic  
Vasilie cel voinic,  
Care ștî face minuni  
Că bea și pe intențiuni.

El fiind popă de veste  
Nu fuge nici de neveste,  
Ținând mult la cheredeu:  
,Ce'i al tĂu fie și-al meu!\*

De farbel încă nu fuge  
Că'i cu el frate de cruce,  
Dar' e iubit la popor  
Ca uliul găinilor.

P'acest popă, mĂi Mărcuț  
Du'l pĂn' la borcut descult,  
DispensĂzĂ'l de popie  
Și'l pune la farbelie.

Apoi lasĂ'l se mai scrie  
CĂrți pe la inspectorie,  
Cum cĂ'n șcĂla romĂnescĂ  
Nu se'vĂțĂ unгурĂsca.

Și'l dĂ naibii și te dĂ  
PĂnĂ'i afla BĂnatu,  
Acolo mai poți juca  
În satul RĂchitova.

CĂ'n RĂchitova și tu  
Este Mitrofan Simu,  
PopĂ drept și credincios  
Ba încă'i și ortodocs.

El bea vin și bea palincĂ  
PĂnĂ mintea și o stricĂ,  
Și iubește de pĂrlește  
De se duce'n BĂnat veste.

Pe Ăst popĂ fĂtu' meu  
Prinde'l tu de antireu  
Și'i đi: popĂ tot mai bei  
Și tot umbli la femeii?

DacĂ cumva ar minți  
Și-ar vrea a se desvinovĂți  
Atunci đ'i: pe crĂșnicul  
De ce'l țipași sĂracul?

CĂci nu vrĂ se conĂcĂsĂ  
Pe Anca și ocrotĂsĂ  
Pentru poftelĂ'ți mĂrșave  
Tu purcel în dĂouĂ labe?!

Hei, pĂrinte Mitropane  
Ai ț'i grije de ciolane,  
CĂ de ț'i mai poți lefteria,  
De pĂzești numai beția  
Dragostea și bicheria  
PĂte se pierđi ținghilia!  
Și flĂcele de pe barbĂ  
Se mĂrgĂ tĂte'n pagubĂ!

Ear' de cređi cĂ'ți sĂcĂ rostul  
De cumva vei ținea postul  
De beții și dragoste,  
Atunci popĂ dumi-te  
CĂtĂ lume poți se veđi  
Mergi cĂtanĂ la honveđi,  
Rade'ți barba, tunde'ți pĂrul,  
Dute'n trĂșnet se te mĂnce  
Unde-o dus mutul iapa  
Mergi ĂnĂcĂ-te'n Cerna,

Că'n Bănat de'ți mai dăm pace  
 Numai musce columbace  
 Vor roi din glava ta,  
 Și vor infecta țera  
 Și lumea și Dunărea!

Hop Mărcuț bătut de sfinți  
 Mergi de jocă'n Voivodinți,  
 Colo lângă Panciova  
 Hop! că bani îi căpăta!

În Voivodinți de'i întra  
 Marcule vei întreba  
 După popa Panciovan  
 Și după Fengea Traian.

Ėst din urmă'i numai dascăl  
 Dar' bea singur cât un cal,  
 Eară popa Panciovan?  
 Oh! el bea și mai pogan!

Ear' de'i vorba de scandale?  
 Grija măriilor sale  
 De'i întrece un lăieț  
 Cu bumbi d'argint și pěr creț.

Dascălul Fengea Traian  
 Fiind din fire avan,  
 Chiar și în biserică  
 De bătăi se apucă.

Fiind așa bătăuș  
 Dă'i Marcule câțiva tuși,  
 Dar' dă'i colea îndesat  
 Cum e moda prin Bănat.

Și apoi pe chir Traian  
 Cu pe popa Panciovan  
 Leagă'i cu-o fune de tei  
 Și mi'i țipă'ntre femei.

Că careva s'a afla  
 Se le știe descânta  
 De deochiu, de călcătură,  
 De sgaibă și beatură.

Ear' dacă n'ar nimeri  
 Nici de una care ști,  
 Atunci descântă-le tu  
 Se sune Năséudu  
 Ca și Caransebeșu:

Voi cucernici mari și mici,  
 Voi strigoi și pricolici  
 Cari credeți numa'n beții  
 Și'n a face discordii.

Voi cari nu aveți repaus  
 Păn' faceți dracului paos  
 Și bucluc între confrăți,  
 Voi pociiți și deochiați.

Voi, cari ve'nchinați lui Bachus  
 Și tot purtați nasul sus,  
 Duceți-vě în pustii  
 Dintre noi, dintre cei vii.

Pustiiți-vě în stani  
 În peșteri și'n bolovani,  
 Lumea de voi se n'audă  
 Cum nu veđi iepuri în ciurdă.



Apoi Marcule hazliu  
 Jócă-o leacă și'n Beliu,  
 Pe dascălul Gavrilette  
 Care umblă după fete.

Și bată'l sfântul Ignat  
 El, mascuru'i însurat,  
 Dar' cum bea, își bea și mintea  
 De nu nimerește puntea.

Mai rabdă și păruieli  
 Și tot umblă la muieri,  
 Că'i omul cu interes  
 Și'i deputat la congres.

Apoi de dau preste el  
 Se slobóde încetinel  
 În cote și în genunchi  
 Și se rógă din rărunchi.

Pe acest domn deputat  
 Și dascăl mult luminat  
 Care ți nópte'i tot beat,  
 Încă trebe scărmânat.

Scarmână'l tu Marcule  
 Se'i sară măselele  
 Se mai cruțe fetele  
 Se nu véďă crășmele.

Altcum Mărcuț dumniata  
 Și lui îi poți descânta,  
 Că descântecul nu strică  
 Celor ce au în cap brâncă.

Đi'i așa: Mě Gavrilette  
 Mě scaiule dintre fete,  
 Mě pocit și îndrăcit  
 Pune-te pe lecuit:

Pune într'o Marți séra  
 Într'o ólă măricea  
 Dóuě mierțe de hirean,  
 Cinci litre oțet de an.

Mai pune sânge de smeu  
 Și-o litră de petroleu,  
 Dohot ca vre-o patru fonți  
 Mătrăgună șapte coți.

Mai pune și leuștean  
 Mătrăgună și cătran  
 Și aceste le fierbe bine  
 Și le víră tóte'n tine.

Leacul de nu ți-ajuta  
 Ți-a ajuta cânepa  
 Cât vei părăsi crășma,  
 Și acum și pururea  
 Și'n vecii vecilor amin!

## Urzică Scandalografescu.



BCU Cluj Central University Library Cluj

Se ȃice, cĂ postul e pentru omul prost. Va fi, dar' vorba doctorului Amnar, nici cei-ce mĂnĂncĂ Ăn post cu dulce nu's toġi filosofi!

Ca tĂte Ăn lumea aceasta, atĂt postul, cĂt Ńi dulcele Ăși au pĂrġile lor bune Ńi rele.

Postul e bun, cĂnd ești sĂtul de carne, Ńi rĂu, cĂnd n'ai ce mĂnca de post. Dulcele e bun, cĂnd ai ce mĂnca de post, Ńi nu ești silit a rĂbda de dulce!

Nu-'i pe lume dulce ca postul lipsit de rĂbdĂri, Ńi nu-'i post mai acru decĂt dulcele, Ăn care omul e silit a Ăngħiġi, ca Ńiganul, de Ńepte-ori gol, Ńi odatĂ fĂrĂ pĂne!

D'un timp ĂncĂci mulġi creștini d'ai nostrii, din cele patru posturi, pe care sunt botezaġi, Ńin de regulĂ al cĂncilea, adecĂ postul sfĂntului N'am. Estfel de creștini atĂta cred Ăn posturi, ĂncĂt pentru mĂntuirea sufletului se dau Ńi dracului.

Noi Români lege avem, și după legea noastră datori suntem a postî patru posturi. Am și postî póte mai regulat, dacă n'am vedea adeseori pe cei chemați a predica postul, predicându-l cu burta plină de carne. „Esempla trahunt,“ sau pe românește, „și juncii, uitându-se la boi, se învétă a trage'n jug!“

Postul cel mai natural îl țin acei oameni, care postind înghit gol. Acestia nu se fac călcători de lege, dacă și'n Păresim înghit chiar și de dulce gol. Eu așa cred adecă, că nici în Roma, nici în Presburg, și nici în Constantinopol, nu se află teologi cu atâtea paie dogmatice'n cap, ca se dea oamenilor canóne de pocăință, pentru-că în post înghit de dulce gol!

Posturile, mai mult sau mai puțin, la tóte neamurile de oameni creștini sunt întroduse. Ba chiar și păgânii postesc. Turcii, spre exemplu, ca și Ovreii, sunt oprîți dela mîncarea cîrnii de porc, și în anumite zile nu le este iertat a mîncă absolut nimica!

Între neamurile cele creștine, noi Români din Transilvania, Ungaria și Bănat ținem cele mai multe posturi. Ținem patru posturi, sau ar fi se le ținem, pentru-că suntem botezați pe ele, și ținem posturi, pe care nu suntem botezați.

Cunosc eu, ce e drept, chiar magnați din Ungaria, și mai mulți din Transilvania, care postesc postul sfântului N'am, ca și când ar fi botezați pe el. Cunosc Sasi, Nemți etc., care postesc nu patru posturi ca noi Români, ci câte opt, și mai multe posturi. Asta din cauza, că aprópe câtu-'i anul nu vęd altă carne, decât aceea, pe care alții o mîncă!

Noi Români din Transilvania, Ungaria și Bănat însă, abstragënd dela defectul canonic, că suntem botezați pe

patru posturi, mai avem ș'un defect de naștere, noi suntem născuți a postî, și de aceea și'n politică postim.

Noi, dela conferința din Mercurea, și'n politică postim. Și postul esta, adecă postul pasivității, îl postim cu tăria sufletească a călugărilor din muntele Athos, care, când n'au de dulce, încă postesc.

În anul viitor ne vom afla în plăcuta poziție de a putea serba iubileul de 25 de ani al acestui post. Și-l vom serba cu fală națională, pentru-că celce 25 de ani a postit postul pasivității, ala între frați merită 25!

Odată în seculul acesta am mâncat și noi Românii în politică cu dulce, adecă în dieta transilvană din 1863/4, și și atunci ne-am stricat stomachul în bucătăria lui Schmerling.

Se postim deci în pace și hodină până ne vom subția cu desevășire, căci drumul către Raiu merge prin urechile acului, și cămila numai pentru aceea nu ajunge'n Raiu, pentru-că e prea grósă!

## Chiuituri d'ale țerenilor la joc.



Frunză verde mărăcină  
 Dumneșeu n'a'ntocmit bine:  
 Frumosul fuge de mine,  
 Urîtul calea 'mi-o ține!

\* \* \*

Bade dorul dela tine  
 Preste multe dealuri vine,  
 Nu mi'l pôte oprî nime  
 Nici țigan cu cetera  
 Nici român cu fluera,

Numai eu cu inima ;  
 Nicăiri nu se oprește  
 Păn' cu mine se'ntâlnește,  
 Și așa'mi vine de ferbinte,  
 Se stau în loc m'aș aprinde !

\* \* \*

Taica ȃice se m'ensor,  
 Se'i aduc în casă nor,  
 Dar' măicuța nu mă lasă,  
 Se'i aduc pe dracu'n casă !

\* \* \*

ȃis'a maica cătră mine  
 Se nu dau gură la nime  
 Dară ce mă pot eu face,  
 Se nu dau la cine'mi place !

\*BCU G\*uj / Central University Library Cluj

Dragă 'mi lelița'n naltă,  
 Că'mi dă gura preste pörtă,  
 Dar' lelița mitutică  
 Ea se sue pe opincă  
 Și se fură  
 Și'mi dă gură !

\* \* \*

Câte mândre am avut  
 Se le-aduni ai face-un tîrg,  
 Și pe câte le-am lăsat  
 Se le aduni ai face-un sat,

\* \* \*

Așa ȃice mândra mea  
 Că nu'i gură ca la ea,  
 Da mai este la neveste  
 Numai nu se povestește,

Și mai este și mai dulce  
 Numai nu mă pot eu duce !

\* \* \*

Așa nime nu se'nșală  
 Ca ficiorul când se'nsoară  
 Prinde patru boi la car  
 Și'și aduce'n casă amar !

\* \* \*

Frunză verde nucă sacă  
 Nu'mi trebe nici boi nici vacă  
 Numai ochi și trup se'mi placă.

\* \* \*

Mă duseiu cu mândra'n luncă  
 Se'i fac reschitor și furcă ;  
 Dela luncă păn' acasă  
 O făcù dracu nevastă !

\* \* \*

Vai de mine ce se fac  
 C'am rămas copil sêrac,  
 De sêrac slugă mă bag  
 Stăpâanii sîmbria'mi trag,  
 Dar' stăpâna'i mai cuminte  
 Că'mi dă sîmbria 'nainte,  
 Ear' stăpânu'i mai cu dracu  
 Că mă ia cu hădăragu !

\* \* \*

Nici odată nu mi ciudă  
 Ca când dau vacile'n ciurdă,  
 Nici atuncea nu mi-ar fi  
 Numai de-ași putea durmì.

\* \* \*



Dă Dómnne la fete minte,  
Se nu úmble prin ráchite  
Cu tieriu cu plăcinte!

\* \* \*

Badea care'mi place mie  
Nu sapă cu sapa'n vie,  
Ci scie'n căncelărie!

\* \* \*

Necăjitu'i omu Dómnne,  
Când se culcă și nu dórme,  
Dar' mai necăjit e atunci  
Când își dă boii pe junci!

\* \* \*

Fetele din satul nostru  
Se laudă cu frumosu,  
Dar' frumosul nu'i la ele  
Ci'i la greci în scătuele!

\* \* \*

Te cunosc mândră pe ochi  
Că-ți gândul tot la popi;  
Ștergete mândră pe gură  
Că popii's la 'nvătătură!

\* \* \*

Hop leliță cu chindeu  
Urítu'i bărbatul tțeu,  
Eu vėd bine că'i urít  
Dar' nu pot íntra'n pământ!

\* \* \*

Mândra mea frumósă ești  
Numai când te rumenești,

Dar' când nu ești rumenită  
Ești ca dracu de urítă!

\* \* \*

Bate-mė Dómnne cu băta  
Nu mă bate cu uríta,  
Că uríta n'are leac  
Numai trei scânduri de brad!

\* \* \*

Frunză verde a mărului  
Nu crede feciorului,  
Că fecioru'i mare câne  
El te ține pe genunche  
Și te minte mii și sute  
Numai ca se te sărute!

\* \* \*

Dragămi crășma'n pădure  
Se beau vin se mănć la mure,  
Că de o fi se mē'n bet  
Numai copacii mă vėd!

\* \* \*

Mândra mea de astă vară  
Mė roagă s'o iubesc iară,  
Dară eu n'am nebunit  
Se iubesc ce am urít!

\* \* \*

De când beau și nu mē'nbet  
S'a făcut vinul oțat  
Și vinarsul lapte fert!

## Popa Colac cu popa Pupăză.



Colac: Sôțe, se ne trăiască metropoliții și episcopii noștri fără deosebire de reverendă, că s'au luptat ca lei în casa magnulelor din Budapesta!

Pupăză: De silă bucuros!

Colac: Ce de silă bucuros?

Pupăză: En se se fie încercat vr'unul se lupte în cauza kisedovurilor contra voinței naționale exprimate în atâtea și atâtea adunări electorale, apoi ai fi vădut ce s'ar fi ales din reverendele lui!

Colac: Ce se se aleagă? — Noi 'i le-am fi rupt în sdrențe, și iar' noi 'i le-am fi cârpit!

Pupăză: Crede tu ce'ți place. Mă, metropoliții și episcopii noștri trebe se meargă cu națiunea, fie chiar schiopătând!

Colac: Slavă Domnului că și merg!

Pupăză: Merg ca capra la târg! — Mă, dacă merg, pentru ce nici un metropolit, și nici un episcop n'au convocat vr'o adunare electorală, ca se se esprime în cauza kisededovlecilor!

Colac: Nu era de lipsă, pentru-că metropoliții și episcopii noștri's capul națiunei noastre, întocma precum Christos e capul bisericii, apoi tu bine știi ce a ȕis Cristea: Unde doi se adună în numele meu, eu în mijlocul lor voi fi!

Pupăză: Christos vrei tu se ȕici, nu Cristea, pentru-că unde-îi vorba de Cristea mai mulți fug decâti se adună!

Colac: Pardon, Christos am voit și eu se ȕic! — Una mă mir eu însă: Cum de Nicolaenuvecertați n'a vorbit în casa Magnulelor?

Pupăză: A vorbit!

Colac: Ba n'a vorbit!

Pupăză: Eu cel puțin 'i-am cetit vorbirea tipărită negru pe alb în Tribuna!

Colac: Ha, ha, ha!

Pupăză: Ce te hăhăești?

Colac: Cum nu? — Mă, vorbirea lui Nicolaenuvecertați despre care tu susții, că o ai fi cetit în Tribuna, nu se deosebește întru nimica de rácii din cartea țigănului. Mă, pe Nicolaenuvecertați nu l'au lăsat se vorbească în casa magnulelor!

Pupăză: Cine?

Colac: Cine, nu știi, dar' Nicolaenuvecertați însuși așa se escuză în Tribuna.

Pupăză: Așa un băiat mucos se pôte escusa, dar' un magnat, despre care se presupune, că are batistă sau basma în posonar, și are cunoștința adevărată despre chie-marea batistelor, nici-când. Apoi sôte, eu nu vorbesc pleve,

aici e Tribuna, dacă vrei te plesnesc cu vorbirea lui Nicolaenuvecertați preste fleură!

Colac: Atunci pentru ce s'a publicat în Tribuna vorbirea, pe care Nicolaenuvecertați nu o-a ținut?

Pupăză: Pentru ca se se împlinescă scriptura, care dice: Nunumai odată au blamat Archipițigoi pe Nicolaenuvecertați!

Colac: Și se mă crești soțe, omul acela nu merită atâta blamaj, pentru-că e un exelent naționalist!

Pupăză: Va fi, dar' cu vorbirea lui din coliba magnaților, a pățit'o ca popa din Hosman, când cu instalarea protopopului Piso. Popa Morar din Hosman s'a însărcinat a întâmpina pe protopopul Piso la podul Roșii, adecă la întrarea sa pe teritoriul tractului Agnitei, cu o cuvântare de binevenire. La podul Roșii s'a și ridicat un arc de triumf cu inscripțiunea: „Bine ai venit.“ — La arcul acesta de triumf s'a adunat mult public. Protopopul Piso cu suita călăuzătoare vine și trece pe sub arcul de triumf, dar' vorbitor de binevenire ca'n palmă. În fine vine și popa Morar cu cuvântarea'n straiță. Oameni-i spun, că protopopul a trecut demult. Popa Morar însă cu toate este, ia poziție sub arcul de triumf, scôte cuvântarea de binevenire din straiță, și o ține în totă forma.

Când și-a isprăvit popa Morar cuvântarea, un țăran îi dize: Părinte, acum ar trebui se schimbăm și inscripțiunea și se punem: „Bine te-ai dus!“ — Dar' eu încă mă duc soțe, că 'mi-am uitat se'mi tund mânzul la sfântul Tóder — adio!

Colac: Cetește-i mai bine cuvântarea pe care Nicolaenuvecertați nu o a ținut în casa magnaților, că-i cad toți perii, ș'apoi trimite'l într'un kisededov d'ale lui Csaky!

## Cocóna Gurădulce.



Câț, că de sărutările vóstre nime nu se'mpedecă!

Însuși teologii sunt încă în ceartă asupra întrebării „fost'a serutarea lui Iuda un semn al iubirei sau al geșefului,” și despre teologi totuși nu se póte presupune, că știu mai puțin decât babele din Sibiiu, care pe tóte stradele povestesc hotărît, că cutare fată a serutat pe cutare tiner pentru că'l place, și a voit se-'i dea doveđi, că are gură dulce. Câț!

Și pentru ce atâta vorbă pentru o serutare? E dór' serutarea un păcat?

Vor fi, nu ȓic ba, călugări și celibi, care dau fetelor pentru serutări canóne de pocăință. Asta o fac însé sigur

nu pentru-că serutarea e păcat, ci pentru-că fetele nu 'iau serutat pe ei. Câț!

A seruta nu însemnează altceva decât a astupa pupăza cu pupăza. Pentru ce dar' atâta vorbă, că cutare fată a astupat cutărui tiner pupăza cu pupăza. 'I s'a tocit dór' vr'unei fete buzele serutând? N'avem noi poete naționale, dela care o singură poesie nu s'a publicat încă în gazetele nóstre, în care n'au serutat pe cineva. N'avem noi destui poeți, care în poesiile lor serută'n vânt? Cum vine — întreb eu — că babele din Sibiiu despre aceștia nu'și bat potaia, ca se nu ȃic cățaua, nici în cercuri private, și nici publice? Câț!

Eu țin serutarea dată fără cugete rezervate, sau cum se ȃice, fără pumn în ceafă, absolut nevinovată. Nu se póte lua nici unei fete în nume de rău, că'și măsură buzele cu ale unui tiner, afară de casul, că acesta e un buzat, căruia numai cu palma, sau chiar numai cu lopata'i poți măsura buzele. Câț!

Da, s'a putut face odinióră vorbă'n public despre serutarea sinodală alui Popea cu Hania, pentru-că acești doi lei constituționali gr. or. cu atâta sinceritate s'au serutat în fața sinodului archidieceșan, încât eu mult mă mir cum de nu 'și-au smuls c'o cale unul altuia și barba. S'ar putea face vorbă, când un Tribunist, din interes de partid, ar seruta p'un Albinist. Nu mai puțin, când un neunit ar seruta p'un unit din dragoste de credință. Mai mult, când Dr. Bunea ar seruta pe Dr. Broju în semn de recunoștință pentru-că a scris tractatul despre infalibilitatea Papii etc. A vorbi însă atâta d'o fată, care a serutat p'un tiner n'are nici un sens. Câț!

Nu'i óre posibil, că acea fată, cetind în gazete despre serutările filantropice ale damelor din orașul Mattitnek din America, a voit numai se se exerciteze în serutat pentru



casul, când și damele noastre ar arangea un târg de serutări filantropice? Precum adecă, nu de mult, damele americane din orașul Mattitnek, așa s'ar putea ușor întâmpla, ca și damele noastre se arangieze un târg, și în acesta se vîndă pe bani serutări filantropice pentru óre-care scop național? Atunci, întreb eu, cum ar putea cerceta acel târg fete, care nu știu seruta, și cum 'și-ar putea câștiga merite pe terenul filantropiei naționale? Cât!

Ba eu sum de părerea, că un atare târg ar trebui se arangieze Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului român cu ocasiunea adunărilor sale generale, la care damele se vîndă serutări filantropice în scopul promovării literaturii și al culturii noastre naționale. Atunci se veți apoi cât de cercetate ar fi adunările generale ale asociațiunii transilvane. Și cu cât serutările filantropice s'ar vinde din partea damelor noastre mai ieftine, cu atâta mai mulți cumperători s'ar afla, și cu atâta mai mare ar fi venitul. Se veți atunci, cum călugării din Sibiiu și celibii din Blaj, cu luni înainte, 'și-ar ascuți buzele pentru adunările generale ale asociațiunii transilvane. Cât!

Care va se dîcă, precum teologii nu sunt în clar despre natura serutării lui Iuda, așa și babele din Sibiiu nu pot fi în clar despre motivul, din care cutare fată a serutat pe cutare tiner, și n'au deci nici un motiv rațional de ași sparge gura în public despre acea serutare. Cât!

Ș'apoi babele din Sibiiu nu's infalibile, ear' dacă sunt, óre nu le e lor frică, că Dr. Broju le astupă și lor fleura? Nu s'a putut óre întâmpla, ca tinerul se fie serutat pe acea fată, și ea se fie ținut numai gura spre serutare?

Fie însă cum va fi: Fetele au gură de serutat, și babele gură de lătrat! Cât!

## Călugărul din muntele Athos la cerșit.



Țăranul: Bucuros o se-ți dau și eu ceva, că întrând dumneata în curte, mi s'au înmulțit vitele — tocma 'mi-a fetat o bibolă!

## Dialogul unui orb d'un ochiu c'un schiop.



Orbul d'un ochiu: Cum îți mai merge ție prietine?

Schiopul: Oblu cum veți tu! — Așa de fericit ca tine tot nu's însă — tu când vei muri trebe se închiși numai un ochiu!

Orbul d'un ochiu: Și tu murind o se mergi oblu'n Raiu sau în Iad, cum 'ți-o fi sórtea!



— Cum ai trăit ieri la nuntă Tódere?

— Binişor! — Mâncarea n'a fost rea, dar' vinul a fost atât de acru, de mi s'au ruginit cătărămile dela şerpar!



Nu crepați cuvintele, că vă sar așchiile'n ochi!

Decând Calicul există, cuvântul „demoralizare“ nici odată nu l'am folosit spre a ataca catexochen moralitatea individuală a unei persoane. Totdeauna am avut în vedere moralitatea publică națională. Așa și în numărul 11 din 1890 pagina 254. Și nici odată n'am disprețuit individualitatea unei persoane întru atâta, ca se-i merit disprețul, cu care de regulă mă onorează. Nu rupeți cuvinte singuratice din ceea ce eu scriu, ci luațile în legătura, ce le-o dau, și atunci nu mă veți judeca fals, nici ve veți plânge de atacuri, care în realitate nu există, și eu nici intenționa nu le-am putut.

**D-lor corespondenți:** „Contramemorandumul“ e prea blând scris, ș'apoi n'are nici humor nici satiră. „Societățile din Blașiu“ se vor tracta pôte în altă formă. „Doinele“ au ieșit slabe din iarnă. În tot cazul scrieți-mi:

1. Adeverul.
2. Adeverul.
3. Adeverul.



**D-lor corespondenți:** Prea multe bazaconii de Bobotează: Dracul póte pe la tóte! — Apoi 'mi și frică, că'mi cimpăvește ursul până voi juca pe toți beții dela Bobotează. Cu popa Pricină din Riulgurii voi începe în numărul viitor o nouă rubrică în stílul noului testament.

„Ultra posse nemo obligatur“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

sau

„Cu greu dai din ce năi.“

Din Calendarul Calicului pe anul 1891 s'a vëndut până'n prima Ianuarie întreagă ediția. De aceea D-lor, care ne-au trimis întreg abonamentul după acest termín, nu le-am putut trimite calendarul promis pe de-asupra ca fuiorul popii.

Domnii, care ne-au trimis prețul calendarului în bani, pot dispune de el.

**Administrațiunea Calicului.**